



PARAULA I VIDA

Nou curs, do renovat de la misericòrdia de Déu



Celebrant l'Any Sant de la Misericòrdia ens convé refer forces per començar amb alegria i cor renovat les realitats de la vida diària. Acabant l'estiu, tots ja hem retornat o anem tornant a la normalitat de l'escola dels petits i els joves, del treball i de la vida quotidiana, sovint amb els problemes amb què vam acabar... Ens podríem desanimar o deprimir. Costa, potser, tornar a començar, tornar a programar les activitats comunitàries... Alguns ho faran amb resignació perquè no hi ha altre remei; d'altres potser com un acte rutinari. També hi ha la il·lusió dels joves, dels infants: els estudis, els amics, l'estrena d'un nou curs, les coses que estan per venir... I Déu sempre està sembrant dins nostre el seu amor misericordiós, constantment ens està enviant a servir els més necessitats, recentrant-nos en l'amor i no pas en les nostres petites misèries. Ell espera molt de cadascú de nosaltres, dels talents que ens ha confiat, i ens ajudarà amb la seva gràcia per fer-los fructificar. Ell vetlla els nostres camins i ens espera, com el Pare del fill pròdig i el fill gran, per omplir-nos dels seus dons, per refer

nos i perquè no dubtem mai que tot el que és seu, és també nostre, i que Ell sempre és amb nosaltres.

Més enllà, però, dels estats d'ànim us convido a tenir una mirada fonda, reflexiva, sobre el temps i la vida. I entorn d'aquests pensaments hi giren una colla d'interrogants sobre com visc i gasto la vida: què faig? què val la pena del meu viure? Com estimo? Com acullo la misericòrdia del Pare celestial en aquest any jubilar i com la miro d'exercir envers els qui tinc a prop, amb obres i de veritat?

Els creients, davant el temps i el nou curs que hem iniciat, també ens podem fer una pregunta molt personal: què espera Déu de mi? Per a respondre-hi, no estem a les fosques. Tenim el Crist que, com en el camí d'Emaús, ens acompanya i ens parla al cor. Ens parla a través de les Escriptures, quan partim el Pa eucarístic i a través de la vida, dels germans, dels pobres, dels esdeveniments... Si el temps és ple de la presència de Déu, el temps esdevé un veritable do de Déu que cal saber acollir, aprofitar, gaudir, agrair... És bonica la pregària dels deixebles: «*Queda't amb nosaltres, Senyor, que es fa tard i el dia ja ha començat a declinar*» (Lc 24,29). Com en les antigues tempo-

res d'acció de gràcies i de petició, en record de quan la sembra dels camps marcava la vida de tothom, i especialment al nostre món rural, l'Església ens anima novament a fer acció de gràcies pels dons rebuts, a suplicar per tot allò que necessitem en endavant i a convertir-nos per tot el que va quedar per fer o que vam fer mal fet. I l'amor de Déu ens transforma.

L'arribada d'un nou curs l'hem de veure com un temps propici que Déu ens envia perquè l'aprofitem. Un do de gràcia, una oportunitat de creixement i de donar glòria a Déu. Convé que sigui una oportunitat nova per a créixer en el camí de la fe, per a viure compromesament la nostra vida: al si de la família, de la comunitat cristiana, de la vida del poble i ciutat. Cadascú sabent que està cridat a acollir i a fer fructificar els «talents» que Déu li ha posat a les mans. I «*vivint sempre contents en el Senyor*» (Fil 4,4) amb l'Eucaristia com a aliment per al camí de la vida, fins al trobament definitiu amb el Senyor. «Canta i camina» recomanava Sant Agustí, i són dues actituds fonamentals: l'alegria i la perseverança en el camí de la vida.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Càritas viu l'Any de la Misericòrdia



Càritas d'Urgell va celebrar el divendres 2 de setembre un recés per l'Any de la Misericòrdia, seguint la recomanació feta pel Papa Francesc i promoguda pel Pontifici Consell «Cor Unum». Va tenir lloc al Seminari diocesà de La Seu d'Urgell, i hi van participar una setantena de persones, entre presidents i directors de les Càritas parroquials, treballadors contractats de l'entitat, voluntaris, els responsables de Càritas Andorrana, voluntaris de Sant Julià de Lòria, el Delegat episcopal de Càritas d'Urgell i el Director, així com també diversos components de les Càritas parroquials del Principat d'Andorra. Va ser predicat per Mn. Antoni Elvira, Vicari episcopal per a l'acció pastoral i Missioner de la Misericòrdia del Bisbat d'Urgell.

L'Arquebisbe d'Urgell, Joan-Enric Vives, va ser present durant tot el recés, i en va fer la introducció, remarcant que era un moment per a posar-se en contacte i connectar personalment amb el Senyor, per aprendre del seu amor a estimar els qui ens necessiten.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

Reconciliar-se amb el passat (I)

Un element determinant en la construcció de la pau és la relació amb la pròpia biografia. És difícil poder pacificar les relacions, poder pacificar la petita esfera de món en la qual vivim si, abans, no procurem estar en pau amb la pròpia vida, amb els orígens i el passat. Quan ens lamentem, obsessivament, pel passat que hem perdut o bé intentem planificar egocèntricament el futur, no assolim la pau en la pròpia trajectòria biogràfica.

Molt sovint, no estem en pau amb nosaltres mateixos perquè no acabem d'assumir el passat o bé

no renunciem a controlar egocèntricament el futur. I, no obstant això, els savis de l'antigor ensenyen que el passat és inamovible i que el futur és incert. Voler canviar el passat és absurd; però pretendre controlar els esdeveniments del futur és ingenu.

Necessitem parar, fer pauses per reconciliar-nos amb el propi passat, amb la nostra mateixa gènesi. Necessitem, també, seguir caminant sense deixar de tenir la vista posada en la meta, però oberts a les sorpreses que ens depara el camí a cada cantonada.

Recordar el passat pot ser un bon mode de consolidar la pròpia identitat i també un primer pas per a reconciliar-nos amb els orígens. Ara bé, si l'acte de recordar només serveix per lamentar-lo, no val la pena exercitar-se en el record. No hi ha dubte que, en ocasions, no és gens fàcil viure reconciliat amb la pròpia gènesi. Hi ha ferides que vénen de la infantesa, de relacions humiliants i vexatòries que deixen profundes nafres en l'estructura psíquica de la persona.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRA Y VIDA

Nuevo curso, don renovado de la misericordia de Dios

Celebrando el Año Santo de la Misericordia nos conviene reponer fuerzas para recomenzar con alegría y corazón renovado las realidades de la vida diaria. Terminando el verano, todos ya hemos regresado o vamos volviendo a la normalidad de la escuela de los pequeños y los jóvenes, del trabajo y de la vida cotidiana, a menudo con los mismos problemas con los que terminamos... Podríamos desanimarnos o deprimirnos. Cuesta, quizás, volver a empezar, volver a programar las actividades comunitarias... Algunos lo harán con resignación porque no hay otro remedio; otros quizá como un acto rutinario. También se da la ilusión de los jóvenes, de los niños: los estudios, los amigos, estrenar nuevo curso, las cosas que están por venir... Y Dios siempre está sembrando en nosotros su amor misericordioso, constantemente nos está enviando a servir a los más necesitados, re-centrados en el amor y no en nuestras pequeñas miserias. Él espera mucho de cada uno de nosotros, de los talentos que nos ha confiado, y nos ayudará con su gracia para hacerlos fructificar. Él vela nuestros caminos y nos espera, como el Padre del hijo pródigo y del hijo mayor, para llenarnos de sus dones, para rehacernos y para que no dudemos nunca de que todo lo que es suyo, es también nuestro, y que Él siempre está con nosotros.

Más allá, sin embargo, de los estados de ánimo os invito a tener una mirada profunda, reflexiva, sobre el tiempo y la vida. Y en torno a estos pensamientos giran una serie de interrogantes sobre cómo vivo y gasto la vida: ¿qué hago? ¿qué merece la pena de mi vivir? ¿cómo amo? ¿cómo acojo la misericordia del Padre celestial en este jubileo y cómo la procuro ejercer hacia los que tengo cerca, con obras y de verdad?

Los creyentes, ante el tiempo y el nuevo curso que hemos iniciado, también nos podemos hacer una pregunta muy personal: ¿qué espera Dios de mí? Para responder, no estamos a oscuras. Tenemos a Cristo que, como en el camino de Emaús, nos acompaña y nos habla al corazón. Nos habla a través de las Escrituras, cuando partimos el Pan eucarístico y a través de la vida, de los hermanos, de los pobres, de los acontecimientos... Si el tiempo está lleno de la presencia de Dios, el tiempo se convierte en un verdadero don de Dios que hay que saber acoger, aprovechar, disfrutar, agradecer... Es bella la oración de los discípulos: «*Quédate con nosotros, Señor, porque atardece y el día va de caída*» (Lc 24,29). Como en las antiguas épocas de acción de gracias y de petición, en recuerdo de cuando la siembra de los campos marcaba la vida de todos, y especialmente en nuestro mundo rural, la Iglesia nos anima nuevamente a hacer acción de gracias por los dones recibidos, a suplicar por todo lo que necesitaremos en adelante y a convertirnos por todo lo que quedó por hacer o que hicimos mal. Y el amor de Dios nos transforma.

La llegada de un nuevo curso debemos verla como un tiempo propicio que Dios nos envía para que lo aprovechemos. Un don de gracia, una oportunidad de crecimiento y de dar gloria a Dios. Conviene que sea una oportunidad nueva para crecer en el camino de la fe, para vivir comprometidamente nuestra vida: en el seno de la familia, de la comunidad cristiana, de la vida del pueblo y ciudad. Cada uno sabiendo que está llamado a acoger y hacer fructificar los «talentos» que Dios le ha puesto en las manos. Y «*viviendo siempre alegres en el Señor*» (Fil 4,4) con la Eucaristía como alimento para el camino de la vida, hasta el encuentro definitivo con el Señor. «Canta y camina» recomendaba San Agustín, y son dos actitudes fundamentales: la alegría y la perseverancia en el camino de la vida.

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Com prenem decisions des de l'ètica cristiana

Les Jornades de Teologia d'enguany es va centrar l'atenció en l'ètica. Unes 150 persones es van donar cita a la sala Sant Domènec de La Seu d'Urgell del 30 al 31 d'agost per escoltar Margarita Mauri i Francesc Torralba que van aprofundir en l'essència de l'ètica cristiana, en la seva fonamentació, i en les seves múltiples expressions en la vida quotidiana. El títol de les conferències era: «L'ètica cristiana. Una proposta plena de sentit.»

L'exposat del Dr. Torralba va ser el protagonista de la segona jornada de treball de les Jornades de Teologia.

Va començar fent una referència al nucli essencial per a ell: el Dr. Torralba considera que hi han molts prejudicis i molts tòpics derivats d'això que se'n diu ètica cristiana. Per això va fer una llista dels elements bàsics en l'ètica cristiana: gratuïtat, donació, amor incondicional, opció pels més vulnerables... I després va explicar què vol dir prendre decisions a partir d'aquestes categories clau: una activitat que prenen tots a la vida i prendre decisions familiars, professionals, afectives i de tot ordre. En el lloc en el que realment es demostra que una persona s'ubica en aquesta ètica és la manera en que un pren aquestes decisions. En el seu exposat va anar analitzant quin és el procés de presa de decisions a la llum d'una ètica que s'inspira en les virtuts cristianes. Fe, Esperança i Caritat van ser les tres virtuts teològals en les que al final va posar èmfasi el Dr. Torralba en la seva exposició.

Catequistes, religioses i religiosos vinculats a escoles cristianes, mestres i professors de religió, sacerdots, laics compromesos amb l'acció eclesial, l'objectiu de tots era millorar la formació per assolir millor el repte de l'acompanyament dels joves i infants en els valors i l'essència de la vida catòlica. Les Jornades tenen vocació d'estar obertes al públic en general. Fa uns anys hi assisteixen els estudiants del curs DECA (Declaració Eclesiàstica de Competència Acadèmica) de la Universitat d'Andorra.



Les Jornades de Teologia van ser presidides per l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, que obrí la trobada amb la salutació inicial als assistents, i que també la va tancar, esperant els assistents a viure amb il·lusió el nou curs que comença.

La Dra. Mauri, per la seva banda, explicà què és l'ètica, establint un marc conceptual i de referències sobre el tema per a després desgranar una panoràmica de les diferents corrents ètiques. Segons va explicar la Dra. Mauri, el que uneix a les persones com a base ètica «és que —precisament— som persones, és a dir que tenim una naturalesa humana comuna, el que no equival a dir que siguem exactament iguals, perquè està clar que hi han diferències substancials entre èpoques diferents i indrets de naixement i situacions culturals... però si fossim capaços de treure-les, el solatge que quedaria és el de la naturalesa humana: per això ens podem entendre, i per això quan es troben dues persones amb cultures, religions, extraccions diferents, hi ha un punt en el que es poden entendre».

En acabar les ponències del dimarts, es va celebrar l'Eucaristia a l'església del Seminari d'Urgell, presidida per l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, que va lliurar la «Missió Canònica» als professors de religió de la diòcesi.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

La Misericòrdia és llum

Un dia, Jesús, va fer el miracle de tornar la vista a un cec que demanava almoïna a la vora del camí (cf. Lc 18,35-43).

L'evangelista Lluc diu que aquest cec estava assegut a la vora del camí demanant caritat (cf. v. 35). La figura d'aquest cec representa moltes persones que, també avui, es veuen marginades per raó d'una limitació física o d'alguna altre tipus.

L'evangelista diu que algú de la multitud va fer saber al cec el motiu pel qual hi havia tota aquella gent i li va dir que «passava Jesús de Natzaret» (v. 37).

A diferència de la multitud, aquest cec hi veu amb els ulls de la fe. Gràcies a ella la seva súplica té una eficàcia poderosa. Efectivament, en escoltar-lo, «Jesús s'aturà i manà que li portessin el cec» (v. 40). Obrant així Jesús treu el cec de la vora del camí i el posa en el centre de l'atenció dels seus deixebles i de la multitud.

Jesús s'adreça al cel i li pregunta: «Què vols que faci per tu? Com vols que et serveixi?». Déu es fa servent de l'home pecador. I el cec ja no respon a Jesús anomenant-lo «Fill de David», sinó «Senyor». El cec demana poder

veure-hi i el seu desig és atès: «Recobra la vista; la teva fe t'ha salvat» (v. 42).

Gràcies a la fe ara hi pot veure i, sobretot, se sent estimat per Jesús. Per això el relat acaba dient que el cec «seguien Jesús glorificant Déu» (v. 43): es converteix en deixeble. De captaire a deixeble, també aquest és el nostre camí: tots nosaltres som captaires, tots. Sempre tenim necessitat de salvació. I tots nosaltres, cada dia, hem de fer aquest pas: de captaires a deixebles.

(Dimecres, 15 de juny de 2016.)

Benedicció de les obres al Santuari de Refet i benvinguda a les Monges Jerònimes

Mons. Joan-Enric beneí, la tarda del diumenge 28 d'agost, les obres de restauració del monestir i l'hostatgeria al Santuari de Santa Maria de Refet, a prop de Seró (Urgell). L'Eucaristia fou presidida per l'Arquebisbe d'Urgell i concelebrada per Mn. Josep Sauter, Rector de Seró i encarregat del Santuari; Mn. Mayoral, Mn. Ramon Balagué, Mn. Ballesté, Mn. Codina i pel diaca Mn. Caba. Hi van assistir també la Tinent Alcalde d'Artesa de Segre, municipi al qual pertany el Santuari, la Sra. Àfrica Reig, la Priora i l'Ecònoma de la comunitat de Sant Benet a Montserrat, Gna. Coloma Boada i Gna. Natàlia Albana respectivament, i nombrosos veïns, religioses i persones consagrades, laics vinculats al Bisbat i amics; a més de les Monges Jerònimes que han posat la llavor de vida monàstica des de fa uns mesos en el monestir i que han impulsat un projecte nou, obert a les dones joves que senten la crida de Déu. La Gna. M. Trinitat Cabrero, responsable de la comunitat



i Pilar Abellán, postulant, han estat les que han dut endavant el projecte de restauració del petit convent i de l'hostatgeria, per permetre la continuïtat del projecte de pregària, treball i estudi de la Paraula de Déu.

Fa set anys que la comunitat benedictina masculina que hi havia, la Congregació de Ntra. Sra. d'Esperança va deixar el monestir, i la nova presència de vida consagrada ha estat molt

ben rebuda a la contrada, on el Santuari i la Mare de Déu són molt estimats.

L'Arquebisbe d'Urgell explicà la gènesi de l'arribada de les Monges Jerònimes a la diòcesi i posà èmfasi en la tasca que des de la humilitat i la bona disposició han començat a fer, endreçant i millorant les instal·lacions del petit monestir, obrint-se a les comunitats humanes de la vora i acompanyant els que s'acosten al Santuari. Les monges fan tasques de restauració, d'artesanía, treballs de manualitats que els ajuden al seu manteniment. Al final de l'Eucaristia, la Gna. M. Trinitat va agrair el suport que han rebut de l'Arquebisbe i del Bisbat d'Urgell en la creació d'aquesta llavor de vida monàstica nova, i també el que han rebut de les institucions locals i dels veïns dels pobles, així com de les comunitats de vida consagrada de la diòcesi. Després es beneïren les obres a les instal·lacions del convent i de l'hostatgeria i es compartí un petit refrigeri.



Festa de St. Gil a Núria



L'1 de setembre, el Santuari-Basilica de la Mare de Déu de Núria va celebrar la Festa de Sant Gil, amb la que es tanca l'estiu i s'obre l'inici del curs. L'Arquebisbe Joan-Enric va presidir la celebració eucarística, a la que van assistir-hi les autoritats presents, encapçalades pel Conseller de Territori de la Generalitat, i el Conseller de Cultura, a més dels màxims responsables de Ferrocarrils de la Generalitat que porten la gestió de l'estació de lleure. Després de la celebració, en la que els pastors van fer la tradicional ofrena a la Mare de Déu, es va pelegrinar amb la Mare de Déu fins a l'ermita de Sant Gil, on hi ha el monòlit que ens recorda la celebració el dia 1 de setembre de la Jornada Mundial per l'oració per la salvaguarda de la Creació que el Sant Pare va instituir l'any passat, quan va publicar *Laudato si'*.

El 4 de setembre, el Santuari de la Mare de Déu de Núria va acollir un recital a càrrec de la soprano balaguerina Maria Josep Rúbies i la música a càrrec de l'organista Olga Farrando. Van interpretar peces de Casanoves, Altisent, Guridi, Casals, Granados i Mompou.

El 8 de setembre es va fer una festa especial per a totes les dones amb el nom de Núria, amb una missa solemne i el pelegrinatge per part de les Núries fins a Sant Gil, moment àlgid de la diada on totes les Núries participen i col·laboren en portar la Mare de Déu.

AGENDA

- 17 de setembre:**
 —Trobada d'antics alumnes de l'escola Sant Ermengol. A partir de les 12 h a la mateixa escola Sant Ermengol.
- 23 de setembre:**
 —Jubileu dels catequistes a Roma. Fins al 26 de setembre.
- 25 de setembre:**
 —Confirmacions a Vielha.
- 29 de setembre:**
 —Confirmacions a Isona, a les 11 h.
- 1 d'octubre:**
 —Trobada de la FEMN a Aina, Canillo.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

19. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 1a set.) [Pr 3,27-34 / Sl 14 / Lc 8,16-18]. Sant Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i màrtir a Nàpols (s. iv); Sant Feliu de Llobregat: Santa Maria de Cervelló o dels «Socors», verge mercedària, de Barcelona (s. xiii).

20. ■ Dimarts [Pr 21,1-6.10-13 / Sl 118 / Lc 8,19-21]. Sant Andreu Kim Taegon, prev., i sant Pau Chong Hasang, i companys mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaquí, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.

21. ■ Dimecres [Ef 4,1-7.11-13 / Sl 18 / Mt 9,9-13]. Sant Mateu o Leví, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excobrador d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers.

22. ■ Dijous [Ecle 1,2-11 / Sl 89 / Lc 9,7-9]. A Urgell: beats Josep Batalla, Jaume Bonet, Josep Rabasa i companys mrs.; sant Maurici (o Mori), venerat a Suïssa, i altres companys, mrs.; santa Digna, vg. i mr.; sant Felix IV, papa (526-530).

23. □ Divendres [Ecle 3,1-11 / Sl 143 / Lc 9,18-22]. Sant Pius de Pietrelcina (pare Pio), prev. caputxí;

sta. Tecla, vg. i mr., associada a St. Pau, venerada a Selèucia i patrona de Tarragona; sant Andreu, mr.

24. ■ Dissabte [Ecle 11,9-12,8 / Sl 89 / Lc 9,43b-45]. A Sant Feliu de Llobregat: Mare de Déu de la Mercè (s. xiii), patrona principal de l'arxidiòcesi i de la província eclesiàstica de Barcelona.

25. ■ Diumenge vinent, XXVI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Am 6,1a.4-7 / Sl 145 / 1Tm 6,11-16 / Lc 16,19-31]. Mare de Déu de la Misericòrdia; sant Dalmau Moner (1291-1341), rel. dominicà, de Santa Coloma de Farners (Selva).

Diumenge XXV de durant l'any

COMENTARI

No podeu servir Déu i el diner



La fruita madura (v. 1) simbolitza que, després de diverses amenaces de càstig i successives intercessions del profeta perquè Déu perdonés, ara el càstig és ja inevitable.

La corrupció ha madurat i crescut tant que el càstig ja no pot esperar més. Per què? Déu ja no és misericordiós i per això s'acaben les oportunitats de conversió? No!

La causa és que us abraoneu sobre els pobres dient: «Quan haurà passat la festa per poder vendre queviures... fent trampa amb les balances... i comprant un pobre amb un parell de sandàlies?». Aquest estil de vida obstinat és incompatible amb nova oportunitat de perdó i conversió.

El do de la misericòrdia divina esdevé estèril si no troba receptors humils que acullin la gràcia del perdó.

Us recomano que feu a Déu pregàries per tots els homes.

El motiu és que Déu, Salvador nostre, vol que tots els homes siguin salvats i arribin al coneixement de la veritat.

L'adjectiu «tots» hi surt cinc vegades.

Pregat pels reis i tots els qui tenen autoritat té un motiu interessant: «Perquè puguem portar una vida tranquil·la.»

A la confessió de fe clàssica «Hi ha un sol Déu», s'hi afegeix la confessió específica cristiana: «Hi ha també un sol mitjancer entre Déu i els homes, l'home Jesucrist.»

Evitant interpretar «el mitjancer» com simple subordinat de Déu, destaca l'eficàcia salvífica de la mort de Jesucrist que es donà Ell mateix per rescatar tots els homes.

La paràbola de l'administrador astut d'entrada dona la impressió de lloança a un home injust i deshonest.

Cal, però, recordar que una paràbola només explica un aspecte concret (i no tot el conjunt de la veritat sencera).

Jesús no jutja la moralitat dels actes de l'administrador sinó que el lloa perquè ha estat «prudent»; és a dir, davant la nova situació (despatxat de l'administració, sense prou força per cavar, amb vergonya per anar a captar), ha trobat i emprat el mitjà adequat per assolir l'objectiu.

La prudència disposa a discernir el veritable bé i a escollir els mitjans justos per aconseguir-lo (CCE 1806).

Missatge: l'home fidel en els béns que valen poc, també ho serà en els de més valor. Amb sentència definitiva: No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura de la profecia d'Amós (Am 8,4-7)

Escolteu això, vosaltres que us abraoneu sobre els pobres per anorrear els desvalguts del país, vosaltres que dieu: «Quan haurà passat la festa de la lluna nova per poder vendre queviures! Quan haurà passat el dissabte per poder obrir els graners! Vendrem el gra amb mesures més petites i, per cobrar, pesarem la moneda amb pesos més grans. Farem trampa amb les balances i vendrem el rebuig barrejat amb el gra. Per tenir un esclau, comprarem amb diners gent necessitada, amb un parell de sandàlies comprarem un pobre.» El Senyor ho jura per la glòria de Jacob: «No oblidaré mai tot això que fan.»

▶ Salm responsorial (112)

R. Lloeu el Senyor, que treu el pobre de la cendra.

Servents del Senyor, lloeu-lo, / lloeu el nom del Senyor. / Sigui beneït el nom del Senyor, / ara i per tots els segles. R.

El Senyor és excels, als ulls de tots els pobles, / la seva glòria s'eleva més enllà del cel. / ¿Qui és com el Senyor, el nostre Déu? / Té molt amunt el seu tron, / i des d'allí s'inclina / per veure el cel i la terra. R.

Aixeca de la pols el desvalgut, / treu el pobre de la cendra, / per assegurar-lo entre els poderosos, / els poderosos del seu poble. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 2,1-8)

Primer de tot us recomano que feu a Déu pregàries, oracions, súpriques i accions de gràcies per tots els homes, pels reis i per tots els qui tenen autoritat, perquè puguem portar una vida tranquil·la i serena, tota donada a la pietat i a l'honestedat. Pregat així és bo i agradable a Déu, el nostre salvador, que vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat. Hi ha un sol Déu. El mitjancer entre Déu i els homes és també un de sol, l'home Jesucrist, que es donà ell mateix per rescatar tots els homes. El testimoniatge sobre tot això ha estat fet públic al temps apropiat, i jo n'he estat fet herald i apòstol, mestre per instruir en la fe i en la veritat els qui no són jueus. Això que dic és veritat, no menteixo. Desitjo que els homes preguin pertot arreu, i que puguin alçar les mans netes, evitant les baralles i les discussions.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 16,1-13)

En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: «A un home ric li van denunciar que el seu administrador malversava els seus béns. Ell el cridà i li digué: «Què és això que sento dir de tu? Dona'm comptes de la teva administració: d'ara endavant ja no podràs administrar els meus béns.» L'administrador va pensar: «Què podré fer, ara que el meu amo em despatxa de l'administració? Per cavar, no tinc prou força; anar a captar em fa vergonya. Ja sé què he de fer per trobar qui em vulgui a casa seva quan perdré l'administració.» I cridà un per un els qui tenien deutes amb el seu amo. Al primer li digué: «Quant deus al meu amo?» Ell li contestà: «Cent bidons d'oli.» Li digué: «Aquí tens el teu rebut. Seu de pressa i escriu-ne un que digui cinquanta.» A un altre li digué: «I tu, quant deus?» Li contestà: «Cent sacs de blat.» Li diu: «Aquí tens el teu rebut. Escriu-ne un que digui vuitanta.» I aquest administrador de riquesa enganyosa, el Senyor el lloa així: «Ha estat prudent, perquè, en el tracte amb els homes de la seva mena, els homes del món són més prudents que els fills de la llum.» I jo us dic: «Guanyeu-vos amics a costa de la riquesa enganyosa, perquè quan desaparegui, trobeu qui us rebi eternament a casa seva.» L'home que és fidel en els béns que valen poc també ho serà en els de més valor, i l'home infidel en els béns que valen poc, també ho serà en els de més valor. Per això, si no fóssiu fidels en l'administració de les riqueses enganyoses, qui us confiaria les riqueses veritables? Si no fóssiu fidels en les riqueses que són d'un altre, qui us confiaria les que de dret us corresponen? Ningú no pot servir dos amos: si estima l'un, no estimarà l'altre, si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses.»

▶ Lectura de la profecia de Amós (Am 8,4-7)

Escuchad esto, los que pisoteáis al pobre y elimináis a los humildes del país, diciendo:

«¿Cuándo pasará la luna nueva, para vender el grano, y el sábado, para abrir los sacos de cereal —reduciendo el peso y aumentando el precio, y modificando las balanzas con engaño— para comprar al indigente por plata y al pobre por un par de sandalias, para vender hasta el salvado del grano?»

El Señor lo ha jurado por la Gloria de Jacob: «No olvidaré jamás ninguna de sus acciones.»

▶ Salmo responsorial (112)

R. Alabad al Señor, que alza al pobre.

Alabad, siervos del Señor, / alabad el nombre del Señor. / Bendito sea el nombre del Señor, / ahora y por siempre. R.

El Señor se eleva sobre todos los pueblos, / su gloria sobre los cielos. / ¿Quién como el Señor, Dios nuestro, / que habita en las alturas / y se abaja para mirar / al cielo y a la tierra? R.

Levanta del polvo al desvalido, / alza de la basura al pobre, / Para sentarlo con los príncipes, / los príncipes de su pueblo. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteu (1Tm 2,1-8)

Querido hermano: Ruego, lo primero de todo, que se hagan súplicas, oraciones, peticiones, acciones de gracias, por toda la humanidad, por los reyes y por todos los constituidos en autoridad, para que podamos llevar una vida tranquila y sosegada, con toda piedad y respeto. Esto es bueno y agradable a los ojos de Dios, nuestro Salvador, que quiere que todos los hombres se salven y lleguen al conocimiento de la verdad. Pues Dios es uno, y único también el mediador entre Dios y los hombres: el hombre Cristo Jesús, que se entregó en rescate por todos; este es un testimonio dado a su debido tiempo y para el que fui constituido heraldo y apóstol —digo la verdad, no miento—, maestro de las naciones en la fe y en la verdad. Quiero, pues, que los hombres oren en todo lugar, alzando unas manos limpias, sin ira ni divisiones.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 16,1-13)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Un hombre rico tenía un administrador, a quien acusaron ante él de derrochar sus bienes. Entonces lo llamó y le dijo: «¿Qué es eso que estoy oyendo de ti? Dame cuenta de tu administración, porque en adelante no podrás seguir administrando». El administrador se puso a decir para sí: «¿Qué voy a hacer, pues mi señor me quita la administración? Para cavar no tengo fuerzas; mendigar me da vergüenza. Ya sé lo que voy a hacer para que, cuando me echen de la administración, encuentre quien me reciba en su casa».

Fue llamando uno a uno a los deudores de su amo y dijo al primero: «¿Cuánto debes a mi amo?». Este respondió: «Cien barriles de aceite». Él le dijo: «Toma tu recibo; aprisa, siéntate y escribe cincuenta». Luego dijo a otro: «Y tú, ¿cuánto debes?». Él contestó: «Cien fanegas de trigo». Le dice: «Toma tu recibo y escribe ochenta». Y el amo alabó al administrador injusto, porque había actuado con astucia. Ciertamente, los hijos de este mundo son más astutos con su propia gente que los hijos de la luz. Y yo os digo: ganaos amigos con el dinero de iniquidad, para que, cuando os falte, os reciban en las moradas eternas.

El que es fiel en lo poco, también en lo mucho es fiel; el que es injusto en lo poco, también en lo mucho es injusto. Pues, si no fuisteis fieles en la riqueza injusta, ¿quién os confiará la verdadera? Si no fuisteis fieles en lo ajeno, ¿lo vuestro, quién os lo dará? Ningún siervo puede servir a dos señores, porque, o bien aborrecerá a uno y amará al otro, o bien se dedicará al primero y no hará caso del segundo. No podéis servir a Dios y al dinero.»